

[Boligministeren]

spørgslen er på sin side tæt knyttet til indkomst- og renteutviklingen, som via regeringens generelle økonomiske politik søges afpasset med regeringens målsætninger i forbindelse med de samfundsøkonomiske balanceproblemer.

På denne baggrund er det mig meget magtpåliggende, at byggepolitikken rummer initiativer, der sigter på at fremme væksttendensen i sektorens produktivitet. Denne holdning præger da også den redegørelse om bygge- og anlægserhvervets fremtidige situation, som jeg afgav til Folketinget i sidste måned. Heri peges bl.a. på behovet for indsats på områder som sæsonudjævning og indførelse af ny teknologi.

Det samfundsøkonomiske modelregnestykke frem til år 2000, som fremlægges i hvidbogens tabel 25, viser – hvilket jeg nævnte i indledningen – at der er plads til et årligt nybyggeri på ca. 27.000 boliger og en byfornyelsesindsats, der gradvis stiger til 2,5 mia. kr. og derefter forbliver på dette niveau.

Modelregnestykket indeholder en svag økonomisk vækst i bruttonationalproduktet, en årlig gennemsnitlig stigning på 2,3 pct., ligevægt på betalingsbalancen i 1996 og stort set uændret ledighed frem til 1995, hvorefter ledigheden går lidt ned.

Boliginvesteringerne udgør i hvidbogen 25,9 mia. kr. i 1999 målt i 1980-kroner, mens de samme tal i budgetredegørelsen 1985 er opgjort til 26,2 mia. kr. Der er således, som jeg allerede har nævnt, ganske god overensstemmelse mellem de to analyser af boligbyggeriet frem til år 2000. Den væsentligste forskel mellem analyserne er, at der i »Plads nok« regnes med en relativt lav vækst i bruttonationalproduktet på 2,3 pct. om året, mens der i budgetredegørelsen 1985 regnes med en årlig vækst på 3,5 pct. Denne forskel, sammenholdt med de nogenlunde ens boliginvesteringsbeløb, er udtryk for, at der i budgetredegørelsen er tillagt boliginvesteringerne mindre vægt i forhold til den samlede efterspørgselsudvikling, end det er tilfældet i hvidbogen.

Jeg synes ikke, der er grund til at gå nærmere ind på detaljerne i disse regnestykker, som selvsagt er meget usikre, når vi går så langt frem som til år 2000. For mig er det her væsentligt at understrege, at udviklingen i boliginvesteringerne såvel som i al anden efterspørgsel – det være sig offentlig eller

privat – må tilpasses målsætningerne i den generelle økonomiske politik. Dette indebærer, at boliginvesteringsforløbet i de kommende år må være med til at muliggøre en forbedring af betalingsbalancesituationen.

Efter denne forholdsvis udførlige gennemgang af hvidbogen vil jeg gentage, hvad jeg sagde indledningsvis, nemlig at den efter min opfattelse er et rimeligt sobert indslag i den boligpolitiske debat. Af gennemgangen er det da også fremgået, at ønskerne vedrørende den fremtidige aktivitet i såvel nybyggeriet som på byfornyelsesområdet ikke afviger væsentligt fra de rammer, regeringen har anvist. Men som nævnt kan udviklingen på boligområdet ikke ses løst fra den generelle samfundsøkonomiske udvikling.

Hvad angår det støttede boligbyggeri, er dette blevet fastholdt på det høje niveau, som det kom op på i 1982; fra 1985 til 1987 har der endda været tale om, at den samlede kvote er blevet forhøjet med 1.000 boliger. Der vil således kunne bygges 17.000 offentligt støttede boligheder i 1987. Det er ydermere lykkedes at gøre udbuddet af støttede boliger mere varieret. Private andelsboliger, ungdomsboliger og lette kollektivboliger udgør nu næsten halvdelen af det støttede byggeri, mens den almennyttige kvote siden 1984 har ligget stabilt på 9.000 enheder om året.

Her vil jeg lige indskyde, at det virker lidt vildledende, når der i hvidbogen ønskes en genopretning af den almennyttige boligproduktion til 12.000 boliger pr. år. Den almennyttige kvote med 12.000 boliger var faktisk enestående høj i 1982.

Regeringen har som sagt prioriteret et varieret boligudbud højere end at få bygget flest muligt almennyttige boliger, bl.a. også af hensyn til de ressourcetsvage grupper på boligmarkedet. Regeringen finder ikke, at der på nuværende tidspunkt er behov for at øge det støttede byggeri ud over et niveau på omkring 17.000 boliger om året. Der skal også være plads til byggeri af ejerboliger, som har vist sig at være den boligform, som den største del af befolkningen har foretrukket.

På byfornyelsesområdet er udviklingen også længe gået i den rigtige retning. Lad mig minde om, at investeringsrammen for sanering og byfornyelse i 1982 lå under den halve milliard kroner. I 1987 er den fastsat til 1,2 mia. kr. Min holdning til dette område er, at Ølgaardudvalget nu skal have lov til at